

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 8 listopada 2023 r.
sprawy **A.T.**
skazanego za czyn z art. 278 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie
z dnia 22 marca 2023 roku, sygn. akt X Ka 60/23
utrzymującego w mocy
wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli w Warszawie
z dnia 22 listopada 2022 r., sygn. akt IV K 686/22

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego A.T. z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego obciążając nimi Skarb Państwa.**

(kf)

UZASADNIENIE

Sygn. akt II KK 403/23

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli w Warszawie z dnia 22 listopada 2022 r., sygn. akt IV K 686/22, A.T. uznano za winnego popełnienia czynu z art. 278 § 1 k.k., wymierzając mu za to karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 22 marca 2023 r., sygn. akt X Ka 60/23, utrzymano w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego, który zaskarżył ww. orzeczenie w całości na korzyść skazanego, zarzucając rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

„art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez zaniechanie rozpoznania całokształtu zarzutów zawartych w apelacji obrońcy skazanego A.T., które zmierzały do wykazania błędu w sposobie oceny dowodów poczynionych przez Sąd Rejonowy i brak w uzasadnieniu orzeczenia Sądu Okręgowego przekonywującego wskazania, czym kierował się Sąd odwoławczy uznając zasadniczą część apelacji za niezasadną, podczas gdy stwierdzone i ujawnione na etapie postępowania przed Sądami obu instancji dowody wskazywały, iż w sposób nie budzący wątpliwości nie można przypisać sprawstwa skazanemu za czyn zarzucany mu aktem oskarżenia, a przez to w wyroku Sądu ad quem doszło do tzw. efektu przeniesienia uchybień poczynionych przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Woli w Warszawie.”

Mając na uwadze powyższe, skarżący wniósł o uniewinnienie skazanego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręowej w Warszawie wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Celem postępowania kasacyjnego jest bowiem wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest zatem istotnie ograniczona. W przedmiotowej

sprawie skarżący nie wykazał takich uchybień po stronie Sądu odwoławczego, które skutkowałyby koniecznością uchylenia czy też zmiany zaskarżonego wyroku.

Skarżący powołał się w kasacji wyłącznie na jeden zarzut dotyczący nierzetelnej kontroli odwoławczej. Odwołując się więc w tym miejscu do apelacji obrońcy podkreślenia wymaga, że zarzucał on wówczas bezwzględną przyczynę odwoławczą polegającą na przekroczeniu granic skargi oskarżyciela publicznego oraz dowolną ocenę materiału dowodowego w sprawie i jednocześnie naruszenie zasady *in dubio pro reo*. Uważna lektura uzasadnienia zaskarżonego kasacją wyroku dowodzi, że Sąd odwoławczy odniósł się do wszystkich tych zarzutów, słusznie wskazując, że dokonana w sentencji zaskarżonego wyroku Sądu I instancji zmiana opisu czynu w zakresie daty popełnienia przestępstwa z określonego w akcie oskarżenia „3 stycznia” na okres „między 3 a 4 stycznia” nie stanowiło przekroczenia granic aktu oskarżenia. Sąd II instancji szczegółowo i rzetelnie ustosunkował się również do oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie, w tym kluczowego dowodu z zeznań pokrzywdzonej obywatelki Japonii A.Y. znajdującego potwierdzenie m.in. w zeznaniach konkubiny skazanego J.S. Odniósł się przy tym do poszczególnych argumentów linii obrony oskarżonego, w tym do prób zdyskredytowania wiarygodności pokrzywdzonej i świadka, potencjalnej możliwości zostawienia telefonu przez pokrzywdzoną u innej osoby, okoliczności posiadania przez pokrzywdzoną w dacie zgłoszenia zawiadomienia na policję fotografii oskarżonego, a także kwestionowanej znajomości przez pokrzywdzoną języka angielskiego. Sąd odwoławczy, dzieląc w zasadzie ocenę dowodów i ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji, nie zaaprobował – wbrew odmiennym twierdzeniom obrońcy -nowych wersji wykreowanych przez Sąd I instancji po uprzednim uchyleniu sprawy do ponownego rozpoznania, lecz wersję zdarzenia znajdującą potwierdzenie w zgromadzonych w sprawie dowodach.

Skarżący w zasadzie nie przedstawia w kasacji żadnych innych, nowych argumentów poza tymi, które znalazły się w apelacji. Dość więc tylko podkreślić za Sądami obu instancji, że jednorazowe przesłuchanie pokrzywdzonej nie umniejsza wartości jej zeznań. Zgłaszane zaś przez obrońcę braki w tej czynności procesowej, jak chociażby brak ustalenia miejsca noclegu pokrzywdzonej po czasie spędzonym z oskarżonym, nie mają w istocie żadnego wpływu na ustalenie jego sprawstwa. Alternatywne wersje przebiegu zdarzenia zgłaszane przez obrońcę, dotyczące możliwości zgubienia czy sprzedaży telefonu przez pokrzywdzoną, jak też celowego pomówienia oskarżonego z uwagi na istnienie określonego motywu u pokrzywdzonej w postaci poczucia zranienia, mają charakter wyłącznie polemiczny względem oceny materiału dowodowego dokonanej przez

Sądy orzekające w sprawie i dostatecznie wykazanej w ten sposób winy skazanego. Sąd Najwyższy dostrzegł przy tym, że od 1 października 2023 r. czyn, za który skazano A.T., można byłoby zakwalifikować jako wykroczenie. Nie ma to jednak znaczenia dla treści wydanego przed tą datą prawomocnego wyroku objętego kasacją.

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia którejkolwiek z wymienionych w treści art. 439 § 1 k.p.k. bezwzględnych przyczyn odwoławczych ani innej rażącej obrazy prawa mogącej mieć istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu II instancji, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji obrońcy skazanego, jako oczywiście bezzasadnej.

Dostrzegając fakt zwolnienia A.T. z kosztów sądowych przed Sądami obu instancji, Sąd Najwyższy zwolnił go również z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, zwłaszcza że relatywnie niedawno opuścił on zakład karny.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

(kf)

[ms]